

льовы-тѣ домашны, на които бѣше заръчялъ никому нищо да не казватъ.

Часъ-тъ и минута вече приближаваше, когато двѣ потопени въ скърбъ и жалость домородства съ голѣмъ радость и плачь трѣбаше да ся пригърнжтъ, безъ да искатъ да ся раздѣлятъ. Тая въсхитителна сцѣна трѣбаше, безъ друго, да ся представи въ малкъ-тъ, бѣднъ и сиромашкъ Жельовъ къщичкъ; тукъ трѣбаше да стане позорище на единъ весель и радостенъ день.

Ловъ-тъ, кой-то ся тжй скъпо изгъргна изъ неприятелскы-тѣ ногты, Жельо искаше да вржчи съ радость и пораспалено въ родителскы-тѣ ржцѣ. На заранъ-тъ (той знаеше, че Д. И. трѣба да доде да попыта) поржчы на домашны-тѣ си да попригответъ обѣдъ; примахна Петра и Василя, кои бѣхъ стигнали прѣзь ноць-тъ, да ся помажтъ по вѣнъ така, що то Старецъ-тъ да ты не види въ дома.

На двора имаше израсло високо сѣнчато, дърво, Желе поржси и помѣте, подъ него постели чистъ новъ рогозинъ, отгоръ неж проточи старъ си губер и нарѣди възглавници. Това като свърши той, сѣдна подлегнжтъ подъ прохладнж-тъ сѣнкъ, наедно съ другаря си Никола и чакахъ да доде старецъ-тъ, кой-то още ся не явяваше. Ж. и Н. свободени тукъ ся расприказвахъ за преминалы тѣжкы дни, по кой-то животъ-тъ имъ е висялъ на косъмъ; за примѣждія що ся прикарвали